

VERSLISTA

verslista@googlegroups.com

GONDOLATOK KÉPZŐMŰVÉSZETI ALKOTÁSOKRA

Szinyei Merse Pál (1845-1920): Szerelmespár

Czégény Nagy Erzsébet: Mondd, Kedves...

Mondd, Kedves, lesz még
több ilyen szép napunk?
Vár-e majd újra széna-
illatú nyár, zsongó rét,
aranyhajú határ?
Mert ölem ugyanúgy várja
szép-fürtű fejedet, mint
ahogyan most pihenteted,
s szerzel örömet lelkennek.
Hallod csendünkben a szél hogyan
zenél? Talán Mozart, vagy Beethoven,
de lehet, csak szívem hangja, melyre
ütemet ver a falu kisharangja.
Kezem kezében pihen
- egymásba zuhanó végtelen -,
bennünk fodrozódnak, mint felhők
a vágys, repítenek, keringenek,
mint sebes madárszárnyak.
Szemedben sétál a nap,
sugarából merítetek
bizonyosságot
az egyetlen igazra.
Most enyém vagy.

Dobó Georgina (Canses): Szerelmespárok

Szerelmespárokkal volt tele régen a város és a falu.
Csókok csattantak utcákon, tereken.

Kéz a kézben járkáltak a boldog párok.

Mi meg szomorúan néztük őket,
Kisiskolások!

Mráz Erzsébet Irma: Nem számít

Kazlak ácsorognak a tikkatag nyárban,
Izzik a levegő, kora délután van.
Most szellő se moccan, az idő is megállt,
A mosolygó Nap itt kihalt mezőt talált.

Tombol a forró nyár, nincsen fa, sem bokor,
Senki sem jár erre, kutya sem kóborol.
Csak a kazlak adnak enyhét, kicsi árnyat,
Kellemes hűvöset egy szerelmespárnak.

Megpihennek ketten nagy kazal tövében,
Boldog ifjú nyugszik kedvese ölében.
A kezük összeér, nem számít most semmi,
Nem akarnak ők mást, csak egymást szeretni.

Pillantásuk perzsel, hogy már szinte éget,
Csodás a délután, csodaszép az élet!
Varázsos pillanat, nem ismétелhető,
Nem fontos, hogy mi lesz, hogy mit hoz a jövő.

Ordas Andrea: A cipő

A lányka sietősen lépdelt, kezében a nehéz tejeskannával, kicsiny cipője kopogásától szinte visszhangzott az utca.

- Hová sietsz, kicsi leány? - kérdezte az ifjú legény. Bár legénynek is még alig volt nevezhető, az orra alatt alig látható pihék lengedeztek, épp csak megsötétítve a bőrét.

- Jaj, hagyj engem! - rezzent össze a lány.

Lépteit még sietősebbre fogta, szinte már szaladt, a tejeskanna pedig vérszesen himbálózott a kis kezében.

- Ne siess, csak segíteni szeretnék! - kiáltott utána a legényke.

Ekkor megtörtént, amitől a fiatal lány addig is nagyon tartott, a cipő sarka hirtelen kifordult, és a leányka elejtette a kannát. A tej pedig, mint mikor a folyó megárad, egy pillanat alatt elöntötte az utca kiszáradt talaját.

- Most nézd meg, mit csináltál! - pityeredett el a lányzó.

- Ne sírj, adok neked a mi tejünkből, jaj, ne sírj, kérlek!

A fiú odalépdelt és a kezét nyújtotta, hogy felsegítse őt. De amikor megfogták egymás kezét, hirtelen megszűnt számukra a külvilág, pillantásuk egymásba fonódott, s a kívülállóknak úgy tetszhetett, mintha két szobrot látnának, hisz majd egy percbe is beletelt, mire felocsúdtak.

- Mit fogdosol te itt engem? - háborodott fel a lányzó, de közben mosolyát nem tudta elleplezni.

- No lám... - mormogott zavarában a fiú, miközben arca olyan piros lett, mint a nyári alma, amit fenn hagynak a fán.

- Add a kannád, hozom a tejet. Aztán még el is viszem, mert a te cipőd nem tejhordásra való - mondta, s azzal uzsgyi, el is illant a tejeskannával, és ripsz-ropsz hozta is vissza. Együtt indultak tovább, de most már a kislány sem sietett annyira, nem is kopogott olyan hangosan a cipősarok.

- Holnap is mész tejért? - kérdezte a fiú, amikor a leány megállt egy díszes kapu előtt, jelezve, hogy megérkeztek.

- Nem mindegy az neked? - incselkedett a lány.

A fiú egy darabig hallgatott, majd csendesen megszólalt.

- Majd figyelem a cipőd kopogását.

Így is lett. A kislány néhanap arra járt, a fiú pedig már odafelé várta, kivette az üres tejeskannát a kislány kezéből, teli hozta vissza, és mindig hazakísérte őt, miközben egyre jobban megismerték egymást. Teltek-múltak a hetek, hónapok, a kislányból csinos kisasszony, a legénykéből daliás fiatalember cseperedett. De annak a bizonyos cipőnek a kopogása mindig megdobogtatta a fiatal legény szívét.

Aztán egy nyáron hiába várta, nem kopogott a cipősarok. A fiú vette magának a bátorságot, és a díszes kapu elé sétált, de bezörgetni már nem mert. Ácsorgott ott naphosszat, és várta, hátha kinyílik a kapu és meghallja végre azt a várva-várt cipőkopogást. De hiába várt. A kapu

zárva maradt. Egy pár hét után az egyik szomszédos házból kiszólt egy szakácsnőforma asszonyság.

- Kit keres, fiatalember?!? Mert ha a Bíróékat, akkor ugyan elácsoroghat itt még egy jó pár évet. Az úr beteg lett, ezért leköltöztek a gróf birtokára, hogy az asszonyság és a kisasszony elmeheessen napszámba. Jaj, szegény kisasszony, hogy zokogott, mert el kellett adni majd mindent, hisz az úr gyógykezelése elvitte a sok pénzt! A házat még megtartották, hátha meggyógyul az úr, de úgy sietett az asszonyság megszabadulni minden felesleges cicomától, hogy még nekem is megengedte, hogy a kisasszony szép cipőjét, amit mindennap fényesített, ápolgatott, megvegyem, hogy az én pici lányom belenőhessen.

- Jaj, jóasszony, adja el nekem azt a cipőt, fizetek érte akár tízszer annyit, mint amennyiért vette, és hozok a lányának akár minden hónapban új cipőt, csak azt a cipőt adja el nekem!

- De hiszen nem ér az annyit... De jól van, maga tudja... Akkor minden hónapban újat, azt mondta, ugye? De szép legyen ám, mert ez a cipő igencsak jóféle bőrből való, még ha kopott is kicsit már, és a sarkára is ráfér a susztermunka!

Azzal fordult is befelé a cipőért. Közben magában mosolygott, mert úgy gondolta, igen jó boltot csinált, amikor megvette azt a kissé kopott úri cipőt a hároméves kislánya stafírunkjába. - Bolond legény, nem kell a Bíró-lánynak az a cipő a szántóföldön - mondta magának.

Eközben a nyalka legény rohant haza, és ahogy belépett a portájukra, kiabálni kezdett:

- Édesapám, Édesapám, öltözzék, és adja ki a jussom, mert vettem egy cipőt!

- No, igencsak drága cipő lehet, ha nekem ahhoz fel kell öltöznöm! A jussodat meg a házasságodra tartogatom fiam, az pedig még úgy gondolom, messze van, nem szórhatod el holmi cicomára, meg aztán nincs olyan drága cipő, ami felérne egy ház árával! - mondta az ifjú legény édesapja. De amikor meglátta a fia arcát, egy szót nem szólt többet, csendesesen felvette a legszebb gúnyját, a fejébe nyomta a kalapját, és megkérdezte, hová mennek. Erre a fia belefogott elmesélni a cipő történetét, majd mire befejezte, már az utcán voltak, és épp a jegyző felé bandukoltak.

- Na fiam, én elintézem az anyagiakat, te pedig ülj aztán lóra és meg se állj a gróf birtokáig, ott találkozunk.

A fiúnak több se kellett, fogta az imádott cipőt, gondosan becsomagolta, és lóhalálában a gróf birtokára vágatott. Ott aztán megtudta, melyik szántón dolgoznak a Bíróék, megkereste őket, egy darabig csendesen nézte, ahogy a gyönyörű karcsú derék hajladozik, majd nem bírta tovább és felkiáltott:

- Édes Ilonkám, elhoztam a cipődet!

A lány félig sírva, félig nevetve válaszolt:

- Édes Jánosom, minek az ide nekem a szántóra?!?

De már szaladt is, hogy szerelmét közelebből láthassa. Csak álltak ott egymással szemben, és ismét megszűnt számukra a külvilág. Meg sem merték érinteni egymás kezét, nehogy a pillanat széttörjön, mint a porcelán. Szívük a torkukban dobogott, és történhetett volna égszakadás, földindulás, azt sem vették volna észre. Ez most sokkal több volt, mint egy perc, beletelt jó fertályórába is, mire meghallották az intező hangját.

- Ilonka kisasszony, letelt a napszám, édesanyja is elmehet, mert az ifiúr édesapja kiváltotta magukat.

A kisasszony öröme azonnal alábbhagyott, és ismét a sírás kerülgette.

- Mi történt? De hát édesapám gyógyítására kell a pénz, intező úr!

Erre már a fiatalúr is megszólalt:

- Sose aggódj a pénz miatt, futja a jussomból, meg édesapám is segít, meg aztán nem véletlenül tanultam annyit, jó helyem van a jegyző úr mellett, én fogom átvenni a körjegyzőséget, és két erős karommal óvlak benneteket ezentúl. Édesapám most beszél a tiéddel, és ha ő is beleegyezik, akkor a jövő hónapban megtarthatjuk a lakodalmat.

- Mindezt azért, hogy halld a cipőm kopogását? - incselkedett nevetve a friss menyasszony.

- Azért! De nagyon elfáradtam, gyere, pihenjünk meg itt a szántón, egy bála árnyékában - válaszolt az ifjú és nagyon boldog vőlegény.

A cipőt pedig mindig fényesre pucolva tartották, és még az unokák és dédunokák is mesélték a történetét. Így jutott el hozzám is.

Állandóan frissülő irodalmi pályázatok a <http://poeta.hu/ingyen> oldalon

Dobó Georgina (Canses): Forró csókok

Zöldnek tűnik a fű, mégiscsak a mohában fetrengünk.
Avas szerelmünk nem kell senkinek, csodára vár.
Alkonyatra a borús reggelen.

Ködös a táj, sötét az éjjel.
Virradhatna már.

Szerelmed éltet!

Mukli Ágnes: Kitárulkozva

Csillagod voltam,
pirkadatod maradtam.
Valótlanságunk
igaz valóságában
hiába rejtőzöm el.

Varga Katalin: Talán

Egymásba lélegzik a bőrünk, lágy szellő simogat.
Fejed ölemben, kezéd kezemben, úgy ragyog a nap.
Ölelj még, vágyom érintésed, nem kellene szavak.
Talán te vagy az, akit egykoron megálmodtalak.
Édes titkunkat messze viszi a szél, csak te öleljél.
Szeretni jöttünk most, a feledhetetlen percekért.

Kutasi Horváth Katalin: Pihenő

Boglyák hűvösében nem vágytál pihenni, hajtott nyüzsgő véred, s
nem tudtál nyugodni. Leülni sem tudtál, hát még lefeküdni! Felpattantál
nyomban, s egyedül maradtam. Ha elgondolkodtam, utánad szaladtam.

Belekezdtél ebbe, aztán abbahagytad, majd magad sem tudtad, valahol folytattad. Meggondoltad tízszer, jó sokszor megbántad, majd az bántott, hogy bánt, s zavart a nyugalمام.

Én sem pihenhettem, jól leszoktam róla. „Mily' nagy szégyen volna! Jöhetnek kullancsok, időre kell menni, hogy volna mód akkor békésen heverni!” Tán ha visszamennénk a Régmúlt honába, egy nyugodtabb világ szép hétköznapjába, mi tán nem létezett, alighanem mese... de én neki vagyok boldog szerelmese!

Tudom, gazdag vagyok, de nem ruhám által, az idő tesz azzá, s telít boldogsággal. Elheveredsz te is, ölemben a fejed, úgy néz ki, egyszer majd én leszek a nejed. Úri módon pihensz, de nem érzed jól magad, itt is kerget véred, nincsen menekvésed. Szétfoszlik az idill, lepereg a festék, renoválni kell majd, s szebb lesz ez az emlék. Életünk vásznára hasonló rajzolnék, de boglyák helyett is hegy, amit vázolnék. Ha múzeumban lógnánk, előfordulna tán, hogy a látogató nem találhatna ránk. Megszöknél a képről, utánad sietnék, s nem maradna így más, csak egy boglyás látkép...

Dél Tamás: Pillanat

Te, aki
szappanoperákon
nevelkedtél,
csak nem nyelvész lettél?
Kinél a társ
soha nem házas?
Kinek nem élet-,
hanem építészeti stílus
a romantika.
S kinek
a múzeumlátogatás
az felhívás
egy egyéjszakás kalandra.
Ennél a képnél
állj meg
egy pillanatra!

Érzed ezt a bódító
virágillatot,
ahogy utolsó sóhajuk
körüöttünk kavarog?
Ahogy arcunkon,
s az ég alján
a pír felragyog?
Ahogy ujjaid érintése
belesimul tenyerembe?
Ahogy pillantásunk
egybeolvad,
mint az ég
a tó tükrébe?
S te már nem tudod,
melyik - melyik?
Ez itt
egyetlen,
önfeledt pillanat -
semmi több -
de így megmarad.

Dobó Georgina (Canses): Köszönet

Köszönet, hogy megtanítottál szeretni.
Reményt vittél az Életbe.

Köszönet, hogy megtanítottál Élni.

Tegnap próbáltalak hívni, de számod már lecserélted.

Költő lettem! Hála Neked!

Lett volna miről beszélni!

Dobrosi Andrea: Megszerettek?

A hihetetlen ott terült a réten,
éreztem,
eltűnök hirtelen,
ahogy szemedbe néztem,
s ott voltál velem.

Lelkünk összefonódott,
mint egymásban
két gémkapocs,
mosolygott szemed,
olyan furcsa volt...

megszerettek?

Tenyeredbe hullt kezem,
bőr a bőrrel egyesült,
rám ívelt
a távoli,
eltitkolt szépség,
s a közeledbe gyűrt.

Nem jajgattam,
az ellenkezés kulcsát
elnyelte egy távoli tómeder,
maradni akartam,
nem menni tőled el.

Hittem,
ez a délután felejthetetlen,
hazaviszem,
ahogy pipacsok csokrát,
s vázámba teszem.

Nem tudtam gondolni,
csak Rád,
törölted belőlem a gondokat,
akár krétarajzot szivacs,
valami megbizsergetett,
bármilyen az.

Nesztelen,
de rezgett a csend velünk,
szinte lesve szólt:
csókold,
gyerünk!

Hallottam szívverésed is:
olyan volt,
mint a legszebb ének,
mintha mondaná:
maradj,
megleltelek Téged.

Magyar Eszter: Szerelem

Nem kerestelek, nem vártalak, nem akartalak,
Mégis részemé váltál egy varázslatos perc alatt.

Titokban féltem, hogy nem is létezel,
Eljöttél hát, itt vagy, fogod a kezem.

Nem kell fals trombitaszó, harsona,
Lelkünkéből szól a béke dallama.

Nincs többé te és én,
Csak „mi” és örökké!

Érzem, hogy mellettem leszel,
Míg véget nem ér a végtelen.

Holécziné Tóth Zsuzsa: A Szerelem szimbóluma

Ahhoz, hogy meg tudjam magyarázni, milyen érzelmek fűznek Szinyei „Szerelmespár” című festményéhez, el kell mondanom azt, hogy életem első 17 évében szüleimmel az alföldi tanyavilágban éltünk, a nagyapámék házához toldott szoba - nagykonyha - gang - kiskonyha - spájz elosztású házrészben. Egyszerű tanyasi lakás volt, a szobában dupla ágygal és hálószoza-szekrényekkel, meg egy három részben összecuskható tükörrel, és egy ún. német konyhabútorral a „nagykonyhában” - amit ma talán nappalinak vagy ebédlőnek hívnánk. Természetesen nem ebben étkeztünk, itt csak akkor terítettünk, ha esztendő ünnepe vagy disznóvágás volt, és jöttek a rokonok vendégségbe. Az év nagy részét az ún. kiskonyhában töltöttük, melyben a sparhelton és az asztalon meg a hokedlikon felül még egy sezlón is volt, melyen apukám ebéd után néha megpihent. Itt főztünk és étkeztünk, itt fürödtünk le esténként a zománczott nagy lavórban, itt morzsoltuk a kukoricát téli délutánokon, miközben apukám a Terta típusú telepes rádiót hallgatta, melyre nekem időnként rá kellett tennem a kezem, hogy jobban szóljon (azt hiszem, ma azt mondanánk, én földeltem az adást, két lábbal a konyha döngölt padlóján állva, karomat felnyújtva a polcon elhelyezett sárgás, műanyag bevonatú, öreg rádióra). Átlagosan berendezett lakás volt ez, anyukám

testvéreinek a házában sem láttam más berendezést, mint a nálunk is látható sötétbarna hálószobabútort, kivéve anyukám büszkeségét: a tojásbéj színű, fényesre politúrozott német konyhát, melyet egy jobb kajszibaracktermés után meg tudott vásárolni.

A lakásban nem volt túl sok kép, de arra határozottan emlékszem, hogy a hálószobai ágyak fölött volt egy Szűz Mária- és egy Jézus-portré széles aranyozott keretben - természetesen olcsó, vásári minőségben - és a nagykonyhában két kisebb, vékony keretű olajnyomat: a Majális és a Szerelmespár. Nekem ez a két kép nagyon tetszett, tudtam, hogy Szinyei Merse Pál festette (hiszen a hátlapjára rá volt nyomtatva), és ahogy könyvtári tag lettem, rögtön ki is vettem a Dallos-féle kétkötetes önéletrajzi regényt, melyek az „Aranyecset” és a „Nap szerelmese” címet viselték. Meghatódtam, hogy milyen nehéz élete volt, boldogan kutattam, mit írnak a nálunk látható képek keletkezésének körülményeiről... és ábrándoztam a képek előtt. Igen, ábrándoztam, különösen a Szerelmespár láttán, melyen Szinyei képes volt egy alapvető emberi érzés, egy meghitt, önfeledten boldog, a valóságtól elszakadó emberi lét-állapot, a szerelem ábrázolására olyan nagyszerűen, ahogyan azt sem akkor, sem azóta nem láttam még festményen megjeleníteni. Valószínű, hogy azért is tűnt számomra olyan valóságosnak, olyan elérhetőnek a festményen látható pár élete, mert a képen épp olyan friss petrencéket és tavalyról ottfelejtett két szénaboglyát láttam, mint amelyet a gangablakon kitekintve a tanyánk előtt is. Ábrándoztam, hogy egyszer majd lesz egy fiú, akivel én is ilyen meghitt együttlétben, ilyen hányaveti módon fogok évdni, ahogyan ez a lány ott a képen játszott a fiú ujjával. Szóval ez a reprodukció volt számomra a szerelem jelképe éveken át, még arra is emlékszem: szerettem volna a nagymamámmal olyan rózsaszínes fodros aljú ruhát varratni magamnak, mint annak a hölgynek volt ott, a petrencék között (a nagymama ugyanis varrógép nélkül, de csodás apró öltésekkel vállalt varrást, és én emlékszem, hogy még a tsz-elnök lányai is hozzá jártak ruhát csináltatni). De sajnos a mama leukémiás lett, és meghalt, mielőtt én felnőhettem volna - így a selyem kosztüm ábránd maradt.

És a fiú onnan a vászonnról, hogy vele találkoztam-e? Igen, már több mint negyven éve, hogy ő a társam - igaz, a petrencék tövében nem hevertem vele, de a szerelem, a festményről sugárzó meghitt és bensőséges kapcsolat épp olyan lett, mint amiről ábrándoztam. Az első és egyetlen, aki utamon elkísér, most már hatvanévesen talán mondhatom: a sírig. Mert Munkácsy is ilyen boldogságot álmodott, ezt a szerelmet festette meg, és az csak a sors fintora, hogy az a Sven, akiről azt a csodás nőalakot mintázta, mégsem lehetett a felesége és sírig hű társa. Életrajzi regényéből tudjuk, hogy az a szerelem, mely őt ahhoz a bárónőhöz kötötte, az asszony halálával sem hunyt ki, nem szűnt meg létezni, és a művész élete utolsó óráiban ismét őt látta, lázámaiban hozzá beszélt, és az ő hívására hagyta itt ezt a szenvedésekkel teli világot.

Diana Soto: Ne adjatok több szerelmet...

Ne adjatok több szerelmet,
mert még csak jön, de már elmegy.
Még csak ölel, de már lépne,
még csak köszönt, s ajtóm tépte.
Még csak kacsint, de már utál,
még csak néz egy másik után.
Még csak figyel, de már fájlal,
még csak visszaél bizalmával.
Még csak nevet, de már gúnyol,
még csak épül, de már rombol.
Még csak ígér, de messze jár,
még csak zümmög, de csúf bogár.
Még csak báb, de lepkét várok,
még csak hídfő, de már árok.
Hisz még csak jött, de már elment...
Mért adjatok több szerelmet?

Dobó Georgina (Canses): Új szerelem

Új szerelem lágy dala hív életre e ködös reggelen.
Sötét a táj, ébreszt a vekker.

Ébresszen csak, ne lopjuk a perceket!
Szerelmes csókjaink nem csattantak!

Csodára vár az Élet! A szív lakóra!
Fényesen ragyognak a csillagok.

Telihold van ma!

Mukli Ágnes: Szerelem szénaitatban

Vétkeztem ellened,
mert megszerettelek.
Rám simult az égbolt,
az este, a reggel hiányolt.
Szeretlek a nyárban,
szénaitatú szélben,
szeretlek versben,
szeretlek zenében.
Vétkezem ellened
minden bársonyos percben,
mert benned magamat
találtam, s magadban engem.

Lektorálta: Kutasi Horváth Katalin

*A Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
